

Ἔτι τοίνυν ἐκάστης τῆς ἡμέρας παρείχετο πρὸς ἐσπέραν ἑτέρα διδασκαλία ἀπὸ τῆς πέμπτης ὥρας μέχρι τῆς ἐβδόμης, καθ' ἣν ἔδει ἓνα ἕκαστον διηγεῖσθαι διὰ πλειόνων, ἃ δι' ἡμέρας ἐποίησεν. Ἔτι δ' ἀνεγινώσκομεν τὰ γεγραμμένα τὰ τοῖς πάλαι Ἑλλῆσι καὶ ἐξηγούμεθα τὸν Πλάτωνος διάλογον τὸν Εὐθύφωνα ἐπιγεγραμμένον· καίτοι — τό γε θαυμαστότατον — οἱ διάλογοι οὐκ ἦσαν δυσχερεῖς, ἀλλὰ πολλάκις ἐπὶ τὸ παιγνῖδες ἐξενίκων.

Ἐπεὶ δὲ συνεσκότασε καὶ τὸ πνῖγος ἡπιώτερον ἐγένετο, τοτὲ μὲν παραλιάσαντες καὶ εἰς πανδοκεῖον καταλύσαντες εὐωχούμεθα ἐπὶ δείπνου ἀττικίζοντες πανδοκευτρίᾳ θαυματούσης, τίς ποτὲ ἐστὶν ἡ τῶν καταλυτῶν διάλεκτος, τοτὲ δ' ἐν τῷ τοῦ Ἀνδρέα κήπῳ ἑτερπόμεθα ἀκούοντες θεολόγου διαλεγομένου ἢ ἐψυχαγωγούμεθα ὑπὸ μουσικῶν καὶ ὑποκριτῶν. Ἡκούομεν μὲν γὰρ κιθαριζόντων τε καὶ αὐλούντων, ποιήματα δὲ μεμελοποιημένα τῆς τε Σαπφούς καὶ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τοῦ Θεόγνιδος, Βαρβάρας δὲ Λουθῆρος μονωδούσης μονωδίαν τὴν τοῦ μουσικοῦ δράματος τοῦ περὶ Ὀρφέως καὶ Εὐρυδίκης, οἱ δ' ἀττικίζοντες αὐτοὶ ὑπεκρίναντο τὰ περὶ Λυσίαν καὶ Πείσωνα τὰ κείμενα παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ δωδεκάτῳ λόγῳ.

Καὶ τέλος μὴν ἡμεῖς ἅπαντες ἐξοδεύσαντες κοιναντοκινήτῳ καὶ διὰ στενῆς καὶ ἐλικοειδοῦς ὁδοῦ πορευόμενοι ἀνέβημεν ἐπὶ ἀρχαῖον θεᾶτρον ὀλίγον πρὸ τούτων ἀνεσκαμμένον, κείμενον δ' ἐφ' ὑψηλοῦ λόφου, περιεχόμενον δ' ὄρεσι, ἀφεστῶσαν τῆς θαλάττης οὐ πολὺ, ὥστ' ἀπὸ τοῦ ἄκρου καθορᾶν τὴν θάλατταν. Ἐνθα δὴ θαυμάζοντες τὸ κάλλος τὸ τοῦ τε τόπου καὶ τῶν πέριξ ἐκαθήμεθα ἐπὶ τοῖς λιθίνοις βάθροισι καὶ ἐσπέρας ἤδη ἐπιγιγνομένης κνεφαῖοι διὰ σιγῆς ἀπελαύομεν τῶν τε μουσικόντων καὶ τῶν ῥαψωδούντων στίχους Σοφοκλέους καὶ λόγους Ἰσοκράτους.

Ταῦτα μὲν οὖν οὕτως ἐγένετο. Ἐπεὶ δ' αὖ τῇ τελευταίᾳ τῶν συνουσιῶν ἐγίνετο τὸ ἐπὶ τέλος δεῖπνον, πάντες ἐν τῷ καπηλείῳ τῷ ἐγγὺς τοῦ Ἀνδρέα κήπου ἱλαρῶς διατρίβοντες διὰ τέλους τοὺς λόγους ἐποιοῦντο ἀττικιστὶ φιλίας συνάπτοντες πρὸς ἀλλήλους, οἱ Ἕλληνας πρὸς τοὺς ἀλλοδαπούς, οἷον τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ τοὺς Βέλγας καὶ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἰταλοὺς, οἱ αὖ ἀλλοδαποὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνας.

Ἐπεὶ οὖν μόνιμός ἐστιν ἡ περὶ τὰ Ἑλληνικὰ σπουδὴ καὶ βέβαιος, ὁ Ἀνδρέας Δρεκὶς καὶ τῆτες κατασκευάσει τὰ συνέδρια τὰ τοῦ ἀττικίζειν εὖ εἰδώς, ὅτι οἱ ἐπαίοντες περὶ τοῖν ἀρχαίων φωναῖν οἳ τ' ἐν τῇ Γερμανίᾳ καὶ οἱ ἄλλοθι λιπαρῶς ἔχουσι παρῆναι τῇ τοῦ ἀττικίζειν διδαχῇ. Αἱ οὖν συνουσίαι αἱ ἐν τῇ περὶ τὰ Σελιαντικὰ χώρα κατὰ τὰ προειρημένα γενήσονται μὲν τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους τῷ Μεταγειτνίῳ μηνὶ τοῦ τρίτου ἐνιαυτοῦ τῆς ἑξακοσιοστῆς καὶ ἐνενηκοστῆς καὶ τρίτης Ὀλυμπιάδος, ἄρξονται δ' ὀγδὴ ἰσταμένου, τελευτήσονται δὲ τετάρτῃ μετ' εἰκάδα τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὥστ' ἡμᾶς δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας συνάφειν μελετῶντας τὸ ἀττικιστὶ διαλέγεσθαι.

Καὶ αὖθις ἐξὸν δις τῆς ἡμέρας μετέχειν τῆς δυοῖν ὥραιν διδασκαλίᾳ οἱ παρόντες διαμελετήσουσι ἰέναι μὲν ἀπὸ στόματος τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιὰν φωνὴν κατὰ τὴν προφορὰν τὴν τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος τῆς πρὸ Χριστοῦ, ἣν ἐρευνήσας οὕτως ἀποκατέστησεν Ἀλλὴν ὁ σοφιστὴς ὁ τῆς Ἀκαδημείας τῆς ἐν Καμβριδίγῃ τῆς Βρετανίας, ὥστε μάλα διαφέρει καὶ τῆς Ἑρασμικῆς καὶ τῆς τῶν νῦν Ἑλλήνων — ἐκ τούτου δηλὸν ἐστίν, ὅτι καὶ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς ἄλλους δεήσει μεταλλάττειν τὴν κοινὴν ἐκφορὰν —, συστήσαντες δ' ἐκ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων τῆς ἀρχαίας φωνῆς λέξεις καινὰς χρῆσθαι ἐπὶ τὸ συντιθέναι τῶν καινῶν πρᾶγμάτων τὰ ὀνόματα. Αὐτοῖς δ' αὖ, εἰ βούλονται ἐξερευνᾶν λέξιν τινά, ἐξεΐη ἂν φυλαττομένοις